

Uit een preek op het Hooglied door St. Bernardus* (+ 1153)

“Keer terug, mijn geliefde,
en wees als de gazel en het hertejong op de bergen van Betel”(Hgl 2,17)

Het is duidelijk
dat er iemand wordt teruggeroepen.
Een voortijdig terugroepen
is het kenmerk van een grote liefde bij de één
en een grote beminnelijkheid bij de ander.
Op mij rust de taak
om deze schriftuurplaats toe te passen
op het Woord en de ziel;
maar ik beken
dat ik hiertoe de hulp nodig heb van het Woord zelf.

Laten we echter
bij de uitleg van deze en mysterieuze uitspraak
behoedzaam en in alle eenvoud te werk gaan,
en zo tegemoetkomen aan de Schrift
die met ónze woorden
van een in het mysterie verborgen wijsheid spreekt.
Die,
terwijl ze zich met ónze gevoelens God voorstelt,
Hem bij ons te binnen brengt;
die,
in bekende gelijkenissen van waarneembare dingen
datgene wat kostbaar is,
namelijk
de onbekende en onzichtbare dingen van God,
aan de menselijke geest te denken geeft.
Laten we daarom ook wij
het taalgebruik volgen van deze schone uitspraak
en zeggen, dat het Woord Gods,
dat God, de bruidegom van de ziel,
al naargelang Hij wil,
nu eens naar de ziel toekomt
en haar dan weer alleen laat:
maar laat hij erop bedacht zijn,
dat dit alleen gebeurt
voor wat het gevoel van de ziel betreft,
niet wat betreft de beweging van het Woord.
Bijvoorbeeld,
wanneer ze de genade bemerkt,
weet ze hem aanwezig.
Zo niet,
dan beklagt ze zich over zijn afwezigheid.

